

Підсумковий етап є захистом проектів, що включає презентацію отриманих результатів, підведення підсумків роботи, висновки та оцінку.

Роль викладача у проектній методиці полягає у допомозі з мовних питань, щодо вирішення проблем, сприянні організації діяльності студентів. Міжпредметний характер проектів з галузевих питань передбачає залучення фахівців до участі у їх проведенні, керівництва та консультацій.

Оцінювання результатів проекту на завершальному етапі має враховувати: 1) зміст, що охоплює вагомість розглянутих питань, їх відповідність обраній темі, повноту висвітлення питань, застосування галузевих знань, структуру, тощо; 2) методи, які використовувалися у підготовці проекту; 3) результати, які відображають проведену роботу; 4) колективну та індивідуальну діяльність учасників проекту; 5) спілкування в межах групи та участь в обговоренні проектів; 6) оцінки викладача і студентів.

Залучення студентів до оцінки проекту активізує їх діяльність, розвиває уміння критично аналізувати отримані результати, відстоювати власну точку зору, обговорювати проблемні питання та інформацію, підсилює відповідальність за власні дії тощо.

В оцінюванні мовної підготовки береться до уваги зрозумілість мовлення, чіткість і логічність, темп, граматична правильність висловлювань, використання лексики, уміння надавати пояснення до запропонованих ілюстрацій, схем, діаграм тощо, висловлювати власні думки і брати участь в обговоренні.

Таким чином, особливостями впровадження проектної методики з використанням сучасних інформаційних ресурсів у навчанні іноземних мов у вузі є урахування підготовки студентів, планування її проведення у навчальному процесі, дотримання етапів та специфіки їх проведення.

*Малік Є. О., канд. екон. наук,
доц. кафедри фінансів*

ПЕДАГОГІЧНА МАЙСТЕРНІСТЬ ВИКЛАДАЧА ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ЯКІСТЬ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ

Педагогічна майстерність викладача вищої школи має високу соціальну значущість і займає одне з центральних місць у формуванні національної свідомості і духовної культури суспільства.

Концепція освіти і виховання у вищій школі вимагає удосконалення педагогічної діяльності викладачів вищого навчального закладу і досягнення ними високого рівня професіоналізму. Поняття професіоналізму в психолого-педагогічній літературі розглядається як майстерність, як певний рівень майстерності і отожднюється з поняттям «самоосвіта» та самовиховання.

Як зазначає А.І. Кузьмінський, «педагогічна майстерність — це досконале, творче виконання педагогами своїх професійних функцій на рівні мистецтва, в результаті чого створюються оптимальні соціально-психологічні умови для становлення особистості вихованця, забезпечення його інтелектуального та морально-духовного розвитку».

Важливою передумовою становлення професіоналізму й педагогічної майстерності викладача вищої школи є наявність у нього необхідних соціально-педагогічних якостей і психолого-педагогічних умінь.

Критерії майстерності педагога: доцільність (за спрямованістю), продуктивність (за результатами), діалогічність (характер взаємовідносин з усіма учасниками виховного процесу), оптимальність (у виборі засобів), творчість (за змістом діяльності).

Шляхи формування педагогічної майстерності:

- самовиховання загальної та педагогічної культури (потреба, самопізнання, планування, реалізація, контроль, корекція);
- засвоєння професійних знань, вмінь, навичок;
- громадська активність;
- педагогічна практика;
- вивчення передового педагогічного досвіду.

Чільним модулем педагогічної майстерності є професійні знання. Студенти високо цінують викладача, який володіє глибокими знаннями зі свого фаху, виявляє обізнаність зі спорідненими дисциплінами, відзначається науковою ерудованістю. Без цього немає майстерності педагога. Це вимагає від нього щоденної наполегливої праці над собою, накопичення і систематизації нових наукових знань.

Викладач вищого навчального закладу повинен розуміти, що його професійна діяльність має певні обмеження. Знань, які за його допомогою формуються в студентів, їм вистачить не на довго, тому що вони швидко застаріють. У чому, в такому разі, полягає місія викладача вищої школи? У формуванні фундаментальних основ зі свого фаху, у сприянні розвитку студентів, їх прагненню й здатності навчатися, оновлювати знання, у формуванні вимогливості до власної діяльності і її результатів.

Рівень педагогічної майстерності викладача вищої школи є важливим чинником навчально-виховного процесу, він позначається на результатах навчання студентів, на формуванні їх як особистостей. У свою чергу, розвиток педагогічної майстерності викладача тісно пов'язаний з його ставленням до себе, вимогами до своєї діяльності, особистісними якостями. Можна вивчити свій фаховий предмет, можна мати систему психолого-педагогічних знань, але це не забезпечить відповідної майстерності.

Література

1. Волкова Н. П. Педагогіка: Посібник. — К.: Видавничий центр «Академія», 2001.
2. Кузьмінський А.І. Педагогіка вищої школи: Навчальний посібник / К.: Знання, 2005. — 486 с.
3. ПЕДАГОГІЧНІ ВИДАННЯ / е-журнал «Педагогічна наука історія, теорія, практика, тенденції розвитку» / Поточні номери журналу та їх автори / Випуск № 2 [2010] / А.І. Кузьмінський. Педагогічна майстерність викладача вищої школи та її вплив на якість навчання.
4. Педагогічна майстерність: Підручник / І.А. Зязюн та ін. — К.: Вища школа, 1997. — Розділи 1—3.

Маришук О. Ю., ст. викладач,
Яременко І. А., ст. викладач,
кафедра іноземних мов

ДО ПИТАННЯ ПРЕДСТАВЛЕННЯ ПРЕЗЕНТАЦІЇ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Однієї з провідних тенденцій сучасної методики викладання іноземних мов є пошук ефективного мовленнєвого спілкування. При комунікативному підході до навчання ефективному спілкуванню у центрі уваги знаходиться людина, конкретна мовна особистість з її комунікативними навичками. Основним об'єктом вивчення при цьому є мовне спілкування, мовленнєва комунікативна діяльність, яка повинна бути предметом розвитку у процесі навчання іноземних мов. Особлива увага викладача при комунікативному підході до навчання іноземної мови спрямована на те, щоб навчити студентів моделювати різні ситуації спілкування. Крім того студенти повинні навчитися розуміти наміри співрозмовників, використовувати мову як засіб соціальної дії з урахуванням конкретних умов спілкування.